

5 februari 2016

Landbouw en bosgrond

Vorige week is Henk met een van de Hollandse boeren naar zijn landerijen geweest. Hij heeft op twintig kilometer afstand van Arapoti 300 ha. grond. Daar moest hij naar toe om te kijken hoe alles er voor stond en vooral om op afstand te bekijken hoe de bossen er bij lagen. We reden stapvoets over de zandwegen met de vele kuilen die veroorzaakt waren door de stromende regen.

Deze boer verhuurt ongeveer 240 ha. als landbouwgrond en de andere 60 ha. is bosbouw, vooral eucalyptusbomen, omdat die snel groeien en bovendien een goede kwaliteit hout opleveren.

Vanaf de heuveltoppen hadden we goed zicht op de her en der verspreid liggende kleine bossen. Voor het onderhoud hiervan heeft hij een Braziliaanse werknemer in dienst die daarvoor elke maand een vast bedrag voor het onderhoud ontvangt. Hij heeft daar niet een volledige dagtaak aan, maar het is voor hem wel een leuk inkomen.

Toen we op een van de heuvels stonden zei deze boer: "Kijk daar, in dat grote stuk bos, zie je een jong groen deel, dat is net jong aangeplante eucalyptus. Dat heeft die werknemer gedaan, samen met twee anderen. Hij durfde er niet alleen naartoe, want in het bos leeft een puma(!)." Dat kreeg ik tussen neus en lippen door even te horen. De kleine bossen, maar wel in totaal 60 ha., staan met elkaar in verbinding, waardoor de dieren ook wel van de ene strook bos naar de andere trekken. Dat doen vooral de apen, zo zei hij. En overal tussen de bomen ook bananenbomen, heerlijk.

Vlaktbij de landbouwgrond troffen ze, aan de rand van een bos een dorpje met kleine, houten huisjes. Daar woonde onder andere de werknemer van de boer. Hij moest even een formulier ophalen. De man was echter niet thuis, hij was naar de stad (Arapoti) om te proberen zijn zelfgekweekte bonen te verkopen

voor wat extra inkomsten. Ze werden ontvangen door zijn vrouw en jongste dochter en gingen op een houten bakje zitten. Daar mocht Henk wat foto's maken. De mensen waren erg vriendelijk en ze kregen meteen koffie aangeboden; heerlijk en goed gezet.

Vanuit kamer kon je in de tuin het toilet zien, achter op het erf geplaatst. Het huis begon zo langzamerhand oud te worden en de werknemer wenste een nieuw huis te bouwen met een stenen fundament. De boer moedigde hem daarin aan en beloofde hem de materialen te leveren als hij met een plan zou komen. Tot dan toe was dat er nog niet van gekomen. Het was belangrijk, zo zei de boer, dat je de mensen hier moest motiveren zelf in actie

te komen. Je kon wel van alles geven, maar daarmee had je ze niet geholpen.

Op de terugweg tot stand was Nederland.

Het was namelijk zo dat een aantal jaren geleden veel arme Brazilianen aan de rand van de Lomba's, zomaar langs de kant van

de weg, een golfplaten huisje of een hokje van karton hadden neergezet om er te wonen. Dat hield wel in: geen elektriciteit en geen water.

Dat was de mensen van de kolonie een doorn in het oog: rijk en arm zo dicht op elkaar. Het idee werd opgevat een wijk met huisjes te bouwen op een plek aan de noordrand van Arapoti. Dat was een initiatief van een van de Hollandse boeren.

Het idee werd gesteund door twee dames uit Nederland, ik meen uit Rijperkerk in Friesland, Geertje van Beek en Jellie de Boer. Hun namen staan gegrift op de straatnaamborden van de straten die door hen en hun gevers tot stand waren gebracht. De Brazilianen leven er nu naar volle tevredenheid.

reden ze nog door een wijk die gekomen met veel hulp vanuit

